ततो देवैर्ऋषिभिश्चापि कृष्णः समागतश्चारणैश्चैव राजन्। गन्धर्व्वाग्र्यैरप्सरोभिर्व्वराभिः सिद्धैः साध्यैश्चानतैः पूज्यमानः।
तं वै देवाः प्रत्यनन्दन्त राजन् मुनिश्रेष्ठा ऋग्भिरानर्च्चुरीशं। त गन्धर्व्वाश्चापि तस्थुः स्तुवन्तः प्रीत्या चैनं पुरुहूतोऽभ्य
नन्दत्।

इति श्रीमहाभारते मौसलपर्व्वणि चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ दारुकोऽपि कुरून् गत्वा दृष्ट्वा पार्थान् महारथान्। आचष्ट मौसले वृष्णीनन्योन्येनोपसंहृतान्।
श्रुत्वा विनष्टान् वार्ष्णेयान् सभोजान्धककौकुरान्। पाण्डवाः शोकसन्तप्ता वित्रस्तमनसो ऽभवन्।
ततोऽर्ज्जुनस्तानामन्त्र्य केशवस्य प्रियः सखा। प्रययौ मातुलं द्रष्टुं नेदमस्तीति चाब्रवीत्। १३५
स वृष्णिनिलयं गत्वा दारुकेण सह प्रभो। ददर्श द्वारकां वीरो मृतनाथामिव स्त्रियं।
याः स्म ता लोकनाथेन नाथवत्यः पुराऽभवन्। तास्त्वनाथास्तदा नाथं पार्थं दृष्ट्वा विचुक्रुशुः।
षोडशस्त्रीसहस्राणि वासुदेवपरिग्रहः। तासामासीन्महानादो दृष्ट्वैवार्ज्जुनमागतं।
तास्तु दृष्ट्वैव कौरव्यो वाष्पेणापिहितेक्षणः। हीनाः कृष्णेन पुत्त्रैश्च नाशकत् सोऽभिवीक्षितुं।
स तां वृष्ण्यन्धकजलां हयमीनां रथोडुपां। वादित्ररथघोषौघां वेश्मतीर्थमहाह्रदां। १४०
रत्नशैवलसङ्घातां वज्रप्राकारमालिनीं। रथ्यास्रोतोजलावर्त्तां चत्वरस्तिमितह्रदां।
रामकृष्णमहाग्राहां द्वारकां सरितं तदा। कालपाशग्रहां भीमां नदीं वैतरणीमिव।
ददर्श वासविर्धीमान् विहीनां वृष्णिपुङ्गवैः। गतश्रियं निरानन्दां पद्मिनीं शिशिरे यथा।
तां दृष्ट्वा द्वारकां पार्थस्ताश्च कृष्णस्य योषितः। सस्वनं वाष्पमुत्सृज्य निपपात महीतले।
सात्राजिती ततः सत्या रुक्मिणी च विशाम्पते। अभिपत्य प्ररुरुदुः परिवार्य्य धनञ्जयं। १४५
ततस्तं काञ्चने पीठे समुत्थायोपवेश्य च। अब्रुवन्त्यो महात्मानं परिवार्य्योपतस्थिरे।
ततः संस्तूय गोविन्दं कथयित्वा च पाण्डवः। आश्वास्य ताः स्त्रियश्चापि मातुलं द्रष्टुमभ्यगात्।

इति श्रीमहाभारते मौसलपर्व्वणि पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तं शयानं महात्मानं वीरमानकदुन्दुभिं। पुत्त्रशोकेन सन्तप्तं ददर्श कुरुपुङ्गवः।
तस्याश्रुपरिपूर्णाक्षो व्यूढोरस्को महाभुजः। आर्त्तस्यार्त्ततरः पार्थः पादौ जग्राह भारत।
तस्य मूर्द्धानमाघ्रातुमियेषानकदुन्दुभिः। स्वस्रीयस्य महाबाहुर्न शशाक च शत्रुहन्। १५०
समालिङ्ग्यार्ज्जुनं वृद्धः स भुजाभ्यां महाभुजः। रुदन् पुत्त्रान् स्मरन् सर्व्वान् विललाप सुविह्वलः।
भ्रातॄन् पुत्त्रांश्च पौत्त्रांश्च दौहित्रान् ससखीनपि।

॥ वसुदेव उवाच ॥ यैर्ज्जिता भूमिपालाश्च दैत्याश्च शतशोऽर्ज्जुन। तान्दृष्ट्वा नेह पश्यामि जीवाम्यर्ज्जुन दुर्म्मरः।
यौ तावर्ज्जुन शिष्यौ ते प्रियौ बहुमतौ तदा। तयोरपनयात् पार्थ वृष्णयो निधनं गताः।
यौ तौ वृष्णिप्रवीराणां द्वावेवातिरथौ मतौ। प्रद्युम्नो युयुधानश्च कथयन् कत्थसे च यौ। १५५
तौ तदा कुरुशार्द्दूल कृष्णस्य प्रियभाजनौ। तावुभौ वृष्णिनाशस्य मुखमास्तां धनञ्जय।
न तु गर्हामि शैनेयं हार्द्दिक्यञ्चाहमर्ज्जुन। अक्रूरं रौक्मिणेयं वा शापो ह्येवात्र कारणं।